

דברים שרואים מכאן

אנחנו לא לבד. מכבדים אותנו טורי מבקרים, משלחות, אורחים נשואי שם ו"עמך ישראל". כולם מבקשים להזדהות, לחזק, לברך ולסייע במה שניתן. הם שואלים "מה נשמע?" ו"איך היה?" ו"מה הם הלקחים?" ו"מה אתם צריכים?" שאלה אחת נשאלת תמיד, אך בדרך כלל היא נלחשת באין קול: "מה הם עושים שם, לכל הרוחות?". המפרגנים יוסיפו: "כל הכבוד להם", המתריסים ירגנו: "זו פשוט חוסר אחריות".

אנחנו מפורסמים, מדברים עלינו בתקשורת. אבל, מה באמת יודעים עלינו? הלא רוב עצום של הידיעות אודותינו עוסק בבעיות הבטחוניות. אנחנו, שחיים כאן, יודעים שלהבין את המתרחש דרך מהדורות החדשות וכותרות העיתונים זה כמו להתבונן על העולם מבעד לחור של קשית: מדויק אבל מצומצם ביותר. המידע המתפרסם על אודותינו הינו נכון, בדרך כלל. אבל, וזה אבל גדול ומשמעותי, הוא אינו מבטא אלא אפס קצהו של המתרחש כאן. חשוב שנכיר בכך, שלא מוכרים עיתונים ופרסומות בטלוויזיה ובאינטרנט עם כתבות שמספרות שאנחנו אוהבים את החיים כאן, גאים בקהילות שלנו וחיים בהנאה רבה, במשפחה מורחבת של שלושה וארבע דורות.

אכן, במבט חיזוני, אנחנו חיים בשכונה מצולקת. במבט קצת יותר מתעניין וראצינאלי, יבין כל אחד שיש, כנראה, הסבר לצמיחה הדמוגרפית והכלכלית תחת מציאות לא פשוטה. יש הסבר לנחישות בה הישובים שלנו מתמודדים עם משבר בטחוני שהיה משולב עם קושי חברתי, אדאולוגי וכלכלי. ההסבר, שלא מאמין בניסים ובקסמים הוא, שעבור רובנו, סך הסיבות לחיות כאן חזקות ומוצקות. זו הסיבה שהבנים שלנו מצטרפים, שהסטודנטים באים, שהעסקים מתרבים.

שלום חבר

בחודש מרץ גשום של שנת 1957 נולדנו, איתי צורי ואני, במפלסים, הכפר בו ההורים שלנו מימשו את החלום, שלמענו חצו יבשות ושפות ואדאולוגיות, כדי שאנחנו – הקיבוצניקים הראשונים שיוולדו לחלוצי אמריקה הלטינית - נגדל להיות ישראלים גאים, יהודים יצרנים, בני אדם טובים. איתי זכה להקים ולנהל את המרכז ההידרותרפי השיקומי בשער הנגב, הבית לאלפי מטופלים ובעלי צרכים מיוחדים, שמוצאים בו נחמה ויד תומכת לעת מכאוב, קושי ואתגר. הוא הנהיג בו בית פתוח לציבור הרחב, ההטרוגני, השמח בשונותו. איתי זכה לצקת בחייו ערכים של עזרה הדדית, ערבות אנושית ואינטגרציה בין מגזרים. הוא הנהיג אי של מצויינות מקצועית וחברתית. איבדנו חבר, איש חלום ומעשה, שכן טוב, אדם נפלא. פועלו של איתי ילווה את חיינו ויהווה לנו מקור השראה. אני נפרד ממך בכאב על הפרידה המוקדמת ובאהבה על החברות הטובה; היה שלום, צורי.